

Arrest

nr. 188 078 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DE VUYST *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van A.Q.Z.A.:

A. Feitenrelaas

U bent een Iraakees staatsburger, geboren op 9 oktober 1971. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U bent afkomstig uit Bagdad, waar u samen met uw vrouw en uw drie kinderen in de Al Qahira wijk woonde.

In 1993 studeerde u af aan de politieacademie als luitenant. U begon te werken voor het Algemeen Directoraat van Nationaliteit, Paspoorten en Verblijf voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken, meer

bepaald op de dienst Paspoorten in Sleich, waar u directeur van werd. U was achtereenvolgens eerste luitenant, kapitein, majoor, luitenant kolonel en u werd kolonel in 2014.

Op 17 mei 2016 kwamen er gewapende militieleden uw kantoor binnen. Zij vroegen u om voor enkele personen valse paspoorten aan te maken. U weigerde echter waarop zij u begonnen uit te schelde, u bedreigden en vervolgens uw kantoor verlieten.

Op vrijdag 27 mei 2016 vond u toen u naar uw werk wou vertrekken een dreigbrief, waarbij twee kogels staken. In de dreigbrief werd u met de dood bedreigd. U vroeg aan uw collega's en enkele van uw vrienden of zij achter deze dreigbrief zaten. Zij wisten echter van niets. U liet het hierbij en besteedde er verder niet te veel aandacht aan.

Op 3 juni 2016 werd uw huis beschoten rond 23.00 uur. U contacteerde uw buur om te vragen wat er precies gebeurd was en om te kijken of de buurt buiten veilig was. Vervolgens nam u uw spullen bij elkaar en vertrok u samen met uw vrouw en kinderen naar het huis van uw schoonzus. Op 4 juni 2016 diende u een klacht in bij de politie met betrekking tot de dreigbrief en de aanval op uw huis.

U en uw vrouw en kinderen verbleven ongeveer twee weken bij jullie schoonfamilie. Jullie verlieten Bagdad op 14 juni. Jullie reisden met het vliegtuig naar Amman, in Jordanië, waar jullie ongeveer 2,5 maand verbleven. Op 30 augustus 2016 verlieten jullie Jordanië. Jullie slaagden erin een visum te verkrijgen om op legale wijze naar Europa te reizen. Jullie reisden met het vliegtuig naar Griekenland, vanwaar jullie het vliegtuig naar Italië namen. Van hieruit reisden jullie met de wagen naar België, waar jullie aankwamen op 1 september 2016.

Verder beweerde u ook dat de overheid een bevel had opgesteld waarin geregistreerd werd dat u uw werk op onwettige wijze had verlaten. Gezien u een hoge functie, nl. officier, bekleedde zou dit verboden zijn.

Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw en kinderen, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw en uw drie kinderen, uw woonstkaart, uw rijbewijs, uw huwelijksakte. Verder legde u verschillende documenten voor in verband met uw werk; nl. zes foto's waarop u in uniform te zien bent, vijf attesten van opleidingen die u gevolgd hebt vijf documenten in verband met uw promoties, twee documenten in verband met uw opleiding aan de politieacademie, een volmacht in verband met uw werk, een overplaatsingsdocument in verband met uw werk, een document waarop staat dat u de bevoegdheid heeft om Irakese nationaliteitsbewijzen te ondertekenen, een badge van uw werk, en een aangifte bij de NMBS en bij de politie waarin u verklaart het origineel van deze badge te zijn verloren op de trein, en een CD. Op deze CD staat een videofragment uit het programma "Kalam Alnas", waarop u werd geïnterviewd in verband met uw werk. Verder legde u nog een dreigbrief, drie foto's in verband met de beschieting van uw huis en een klacht die u bij de politie neer.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U vreest dat u bij terugkeer naar Irak geveiseerd zal worden door leden van de sjiiitische militie Kata'ib Hezbollah Al Ghaliboun gezien u geweigerd hebt met hen mee te werken en hen valse paspoorten te verschaffen. U vreest eveneens dat u bij terugkeer naar Irak gestraft zal worden omdat u uw post als officier heeft verlaten.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig noch overtuigend.

Uit informatie, toegevoegd aan uw administratief bleek, dat u voor uw vertrek uit Irak reeds twee keer in Jordanië bent geweest waar u op dat moment een visum aanvroeg, nl. op 12/11/2014 en op 28/07/2015, én verkreeg, nl. op 01/12/2014 en op 09/08/2015, om voor een korte periode naar Frankrijk te komen. U verzweeg tijdens uw gehoor op het CGVS echter bewust uw eerder verblijf in Jordanië. Zo beweerde u dat u uw paspoort nooit eerder gebruikte om te reizen (CGVS 16/17155 p. 7) en verklaarde u dat u nooit eerder een visum hebt aangevraagd met uw paspoort (CGVS 16/17155 p. 8). U verklaarde eveneens dat u voor uw reis naar België nooit eerder in Jordanië was geweest (CGVS 16/17155 p. 8). Wanneer u met deze informatie werd geconfronteerd bleef u volhouden dat u geen visumaanvraag in Jordanië had gedaan. Enkel na overleg met uw advocaat verklaarde u dat u de vragen verkeerd had begrepen. U verklaarde dat u inderdaad in 2014 en 2015 een visum had aangevraagd om naar Europa te reizen. U zou dit visum in Jordanië hebben aangevraagd omdat het simpeler was om in Amman een visum aan te vragen dan om er een te krijgen in Irak (CGVS 16/17155 p. 13-14). U zou gedurende een maand in Amman zijn verbleven. Er moet worden opgemerkt dat uw bewering dat u de vragen hieromtrent aanvankelijk verkeerd begrepen had bezwaarlijk aannemelijk overkomt. Er werd u immers meerdere keren gevraagd of u voor 2016 uw paspoort heeft gebruikt om te reizen waarop u steeds ontkennend antwoordde. Zelfs op de uitdrukkelijke vraag of u reeds eerder dan in 2016 in Jordanië bent geweest

antwoordde u ontkennend. Het feit dat u deze informatie achterhoudt en manifest bedrieglijke verklaringen aflegt over uw verblijf in Jordanië doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarenboven beweerde uw vrouw tijdens haar gehoor op het CGVS eveneens dat u nooit eerder in Jordanië was geweest. Zelfs na confrontatie met de gegevens van de uittreksels uit de visadatabank, bleef zij volhouden dat u niet in Jordanië bent geweest (CGVS 16/17155B p. 3). Het feit dat jullie beiden bewust deze informatie verzwijgen doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas. Het is immers onwaarschijnlijk dat u zou liegen over uw verblijf in Jordanië indien u daar slechts zou zijn geweest om een visum aan te vragen en indien u nadien zou zijn terug gekeerd naar Irak.

Er kon bovendien geen geloof gehecht worden aan het feit dat u na uw verblijf in Jordanië - in 2014 en 2015 - naar Irak zou zijn terug gekeerd. Wanneer er gevraagd werd naar recente aanslagen die zich afspeelden in uw wijk Al Qahira tijdens de laatste drie jaar voor uw vertrek antwoordde u weliswaar dat er regelmatig terreurdaden werden verricht en mensen werden gedood. Wanneer u echter gevraagd werd of er de laatste jaren voor uw vertrek uit Irak bomaanslagen of ontploffingen in uw wijk plaatsvonden antwoordde u ontkennend. Meer nog, u verklaarde zelfs dat er nooit aanslagen met bomauto's in uw wijk gebeurden (CGVS 16/17155 p. 10). Uit informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt echter dat er de laatste drie jaar voor uw vertrek wel degelijk aanslagen in uw wijk plaatsvonden. Zo vond er op 14 juni 2015 een grote aanslag plaats, gepleegd met een bomauto, op een markt in de Qahira wijk. Bij deze aanslag vielen 30 slachtoffers, waarvan 10 doden en 20 gewonden. Op 15 maart 2014 vond er eveneens een grote aanslag plaats gepleegd met een bomauto op een markt in de Qahira wijk. Bij deze aanslag vielen 7 doden en 10 gewonden. Toen u met deze informatie geconfronteerd werd bleef u bij de bewering dat er in 2015 wel aanslagen waren, maar niet in uw wijk. Later verklaarde u dat de wijk Qahira is opgedeeld in twee delen en dat deze aanslagen niet in uw deel van de wijk werden gepleegd. Omwille hiervan zou u niet van deze aanslagen op de hoogte zijn (CGVS 16/17155 p. 14). Deze uitleg vormt echter geen afdoende verklaringen. Gezien u beweerde tot en met uw vertrek in 2016 in de Qahira-wijk te hebben gewoond en zelfs als politieofficier voor het ministerie van Binnenlandse Zaken tewerk gesteld was, kan dan ook van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van deze gebeurtenissen die zich in uw buurt hebben afgespeeld. Het feit dat u beweert dat er de laatste jaren voor uw vertrek geen bomaanslagen in uw wijk plaatsvonden en zelfs beweert dat er nooit aanslagen met bomauto's in uw wijk hebben plaatsgevonden, bevestigt het vermoeden dat u al langere tijd uit uw regio van herkomst bent vertrokken.

Bovendien kunt u uw terugkeer vanuit Jordanië naar Irak evenmin met documenten staven. Zo zijn al de identiteitsdocumenten die u voorlegt uitgegeven in 2014 of vroeger. Zo werd uw nationaliteitsbewijs uitgegeven op 3 oktober 2010, uw identiteitskaart op 12 februari 2014, uw werkbadge op 4 maart 2014, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw op 17 maart 2013, de identiteitskaart van uw vrouw op 5 mei 2014, de nationaliteitsbewijzen van uw drie kinderen op 17 november 2011 en de nationaliteitsbewijzen van uw drie kinderen op 4 mei 2014. Verder legde u een rijbewijs voor dat werd uitgegeven op 30 september 2015 en een woonstkaart uitgegeven op 22 april 2015 voor. Andere recente documenten die u voorlegde zijn de documenten in verband met de klacht die u indiende in juni 2016 bij het politiebureau van Al Qahira, nadat uw huis beschoten werd. Er dient echter opgemerkt te worden dat u van deze documenten uit 2015 en 2016 enkel een kopie voorlegde en niet het origineel, waardoor de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan en er slechts weinig bewijswaarde aan deze documenten kan worden gehecht. Ook blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat nagenoeg alle Irakese documenten kunnen worden vervalst, zo ook rijbewijzen en woonstkaarten, waardoor ze sowieso een geringe bewijswaarde hebben. Bovendien zouden zowel originele als vervalste documenten niet alleen in Irak, maar ook in Jordanië en Syrië verkrijgbaar zijn via illegale handel.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat u niet aannemelijk kunt maken dat u in de periode voor uw beweerde vertrek uit Irak in juni 2016 in Bagdad verbleef en dat aldus het vermoeden bestaat dat u al enige tijd eerder uit uw regio van herkomst bent vertrokken. Hieruit volgt dat u evenmin aannemelijk kunt maken dat u in juni 2016 omwille van uw weigering met de sjiiitische militie mee te werken persoonlijk bedreigd zou zijn geweest. U beweert eveneens een straf te vrezen omwille van het feit dat u uw werk op onwettige wijze hebt verlaten. Gezien u echter niet aannemelijk kunt maken dat u de laatste jaren voor uw vlucht naar België nog in Irak heeft gewoond, geeft u het CGVS geen zicht op de omstandigheden waarin u uw werk heeft verlaten. Bijgevolg kan uw bewering dat u ongewettigd afwezig zou zijn, niet zomaar worden aanvaard. Daarenboven merkt het CGVS op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijke zullen vervolgen omdat u ongewettigd afwezig zou zijn.

Aansluitend blijkt uit de beschikbare informatie (cf. bijlage) dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen.

Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Daarbij zijn uw verklaringen over de concrete vervolgingsfeiten die aan de basis van uw vertrek uit Bagdad zouden hebben gelegen, met name de dreigbrief die naar uw huis werd gestuurd op 27 mei 2016 en de aanval op uw woning op 3 juni 2016, weinig overtuigend. Zo bleken uw verklaringen over uw reactie op de dreigbrief weinig overtuigend. U verklaarde dat u dacht dat deze dreigbrief een grap was, gezien uw functie louter administratief werk betrof (CGVS 16/17155 p. 9). U hoorde bij enkele vrienden en collega's of zij achter deze dreigbrief zaten. Toen dit niet het geval bleek te zijn, liet u het hierbij, gezien u geen reden zag om zich bedreigd te moeten voelen (CGVS 16/17155 p. 11). Uw verklaring als zou u niet al te zwaar hebben getild aan deze dreigbrief klinkt echter bijzonder onaannemelijk. U verklaart immers zelf dat u 10 dagen voor het ontvangen van deze brief, bezoek had gekregen van sjitische milities op uw werk die u gevraagd hadden hen aan valse paspoorten te helpen. Zij hadden u uitgescholden en bedreigd toen u dit weigerde (CGVS 16/17155 p. 9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u een leidinggevende positie had en u sinds 2014 de functie van kolonel bekleedde (CGVS 16/17155 p. 15). In dergelijke context lijkt het dan ook geheel niet aannemelijk dat u geen belang zou hebben geschonken aan de schriftelijke bedreigingen die u op uw thuisadres zou hebben ontvangen.

Bovendien legde u inconsistente verklaringen af omtrent het moment waarop u uw vrouw heeft ingelicht over de gebeurtenissen op uw werk en over deze dreigbrief. Zo verklaarde u initieel dat u uw vrouw had ingelicht over wat er allemaal was gebeurd op het moment dat u de dreigbrief ontving. Later verklaarde u echter dat u het volledige verhaal pas aan uw vrouw vertelde, op het moment dat jullie het huis verlieten nadat uw huis beschoten werd (CGVS 16/1755 p. 11). Dit maakt echter wel degelijk een verschil. Indien u uw vrouw over de dreigbrief had gesproken na het ontvangen hiervan zou zij immers ook haar mening of bezorgdheid kunnen uiten en zou u zich dit gesprek moeten kunnen herinneren. In het geval u uw vrouw pas na de beschieting van jullie huis over de dreigbrief en de voorafgaande feiten vertelde, zou u uw vrouw meteen voor voldongen feiten zetten. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u hier niet in slaagt, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Hoewel uw profiel als kolonel niet in twijfel wordt getrokken, moet worden opgemerkt dat het profiel van politieofficier an sich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als politieofficier verbonden incidenten aangehaald en kan evenmin aantonen dat u de laatste jaren voor uw vertrek naar België nog als politieofficier in Irak heeft gewerkt.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden

(EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd

om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van

blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid

een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door jullie voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie.

Jullie nationaliteitsbewijzen, identiteitskaarten, uw woonstkaart, uw rijbewijs en huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Verder legde u nog volgende documenten voor in verband met uw werk; een werkbadge, een aangifte bij de NMBS en de politie waarin u verklaart het origineel van deze badge te zijn verloren op de trein, zes foto's waarop u in uniform te zien bent, vijf documenten in verband met uw promoties, twee documenten in verband met uw opleiding aan de politieacademie, een volmacht in verband met uw werk, een overplaatsingsdocument in verband met uw werk, een document waarop staat dat u de bevoegdheid heeft om Irakese nationaliteitsbewijzen te en een CD. De video die op de CD staat is een videofragment uit het programma 'Kalam Alnas'. U werd geïnterviewd over hoe u de lange wachtrijen en de wachttijden in jullie kantoor zou aanpakken. Verder tonen deze documenten aan dat u tewerk gesteld was als directeur van de afdeling van het Algemeen Directoraat van nationaliteiten en paspoorten van Sleich, maar kunnen zij niet bewijzen dat u omwille van uw werk problemen zou hebben gekend in Irak. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de meest recente documenten die u voorlegde in verband met uw werk uit oktober 2014 dateren, nl. voor de eerste visumaanvraag die u in Jordanië deed in, november 2014.

Omtrent drie foto's stelt u dat ze aantonen dat uw huis in Bagdad werd beschoten (CGVS 16/17155 p. 6). Er dient echter opgemerkt te worden dat uit deze foto's bezwaarlijk kan worden afgeleid dat dit uw huis betreft. Bovendien kan aan dergelijke foto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Verder legde u nog een dreigbrief voor die u gekregen zou hebben van de sjiitische militie Kata'ib Hezbollah Al Ghaliboun en u legde eveneens een klacht voor in verband met de beschieting bij uw thuis. Deze documenten hebben echter onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van A.E.N.T.:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 9 oktober 1971. U bent een soennitische moslima van Arabische origine. U bent geboren in Bagdad. In 2000 trouwde u met uw man Q.Z.A..

Uw man werkte als agent voor het Algemeen Directoraat van Nationaliteit, Paspoorten en Verblijf voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken, meer bepaald op de dienst Paspoorten in Sleich, waar hij directeur was.

Op 17 mei 2016 kwamen er gewapende militieleden langs op het werk van uw man. Zij eisten van hem dat hij voor enkele personen valse paspoorten zou aanmaken. Uw man weigerde dit. Op 27 mei 2016 vond uw man toen hij naar zijn werk vertrok een dreigbrief. In deze dreigbrief werd hij met de dood bedreigd. Hij gaf hier echter geen aandacht aan, gezien hij geen reden zag waarom hij vervolgd zou

worden. Op 3 juni 2016 omstreeks 23.00 uur werd jullie huis beschoten. Jullie namen jullie spullen en vertrokken naar het huis van uw zus. Op 4 juni 2016 diende uw man een klacht in bij de politie met betrekking tot de dreigbrief en de aanval op uw huis.

Jullie verbleven ongeveer twee weken bij uw familie en verlieten Bagdad op 14 juni. U reisde met het vliegtuig naar Amman, in Jordanië, waar jullie ongeveer 2,5 maand verbleven. Op 30 augustus 2016 verlieten jullie Jordanië. Jullie slaagden erin een visum te verkrijgen om op legale wijze naar Europa te reizen. Jullie vlogen naar Griekenland, vanwaar jullie het vliegtuig naar Italië namen. Van hieruit reisden jullie met de wagen naar België, waar jullie aankwamen op 1 september 2016.

Verder beweerde uw man eveneens dat de overheid een bevel had opgesteld, waarin geregistreerd werd dat hij zijn werk op onwettige wijze had verlaten.

Ter staving van jullie asielaanvragen legden jullie volgende documenten voor: de nationaliteitsbewijzen van uzelf, uw man en uw drie kinderen, de identiteitskaarten van uzelf, uw man en uw drie kinderen, jullie woonstkaart, het rijbewijs van uw man, jullie huwelijksakte. Verder legden jullie verschillende documenten voor in verband met het werk van uw man nl.; zes foto's waarop uw man in uniform te zien bent, vijf attesten van opleidingen die uw man gevolgd heeft, vijf documenten in verband met promoties van uw man, twee documenten in verband met de opleidingen van uw man aan de politieacademie, een volmacht, een overplaatsingsdocument, een document van het werk van uw man waarop staat dat hij de bevoegdheid heeft om Irakese nationaliteitsbewijzen te ondertekenen, een badge, een aangifte bij de NMBS en bij de politie waarin uw man verklaart het origineel van deze badge te zijn verloren op de trein. Verder legden jullie nog een dreigbrief, drie foto's in verband met de beschieting van jullie huis en een klacht voor. Jullie legden eveneens een CD voor waarop uw man werd geïnterviewd in het kader van het programma "Kalam Alnas".

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op de feiten die ook uw man Q.Z.A.A. (CGVS 16/17155, O.V. 8.311.226) inroept (CGVS 16/17155B p. 2). In het kader van de asielaanvraag van uw man ging het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen over tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut. Bijgevolg kan ook voor u tot eenzelfde beslissing genomen worden.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing aangaande de asielaanvraag van uw man genomen is, dient verwezen te worden naar de motivering van de beslissing in zijn hoofde:

"[...]"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Verzoekers menen dat verweerder uitgaat van verkeerde veronderstellingen.

Verzoekers voeren aan dat zij in het begin niet de waarheid durfden te vertellen over hun verblijf in Jordanië uit angst te worden gerepatrieerd naar Frankrijk. Nadat de advocaat hen van het tegendeel kon overtuigen, hebben zij besloten volledig open kaart te spelen. Zij menen dat de visa geen verband houden met hun vluchtrelaas: "In tegendeel bewijst het aanvragen van de visa dat er op dat moment nog geen problemen waren." Zij stellen dat zij van hun tweede visa geen gebruik hebben gemaakt en dat zij de eerste visa aanvroegen om de broer van eerste verzoeker te bezoeken: "Verzoekers zijn toen drie dagen in Europa verbleven. Ze namen het vliegtuig naar Frankrijk en vandaaruit reisden ze verder naar Engeland."

Verder wijzen verzoekers erop dat eerste verzoeker kon beamen dat er terreurdaden plaatsvonden in hun wijk. Zij stellen dat hun wijk, Al-Qahira, heel groot is en is onderverdeeld in drie verschillende

wijken. Zij voeren aan dat in hun deel van de wijk geen aanslagen werden gepleegd en dat de in de bestreden beslissing aangevoerde ontploffingen plaatsvonden in het deel waar zij niet woonden.

Verder menen verzoekers dat de authenticiteit van hun documenten niet kan worden betwist door enkel te verwijzen naar algemene informatie zonder dat er sprake is van concrete indicatoren dat de stukken vals zijn.

Voorts meent eerste verzoeker dat hij militair zal worden gestraft omdat hij reeds lange tijd onwettig afwezig is van zijn werk. Zij stellen dat personen die onwettig afwezig zijn van het werk onder het huidige regime zwaar worden gestraft.

Vervolgens stellen verzoekers dat het niet vreemd is dat eerste verzoeker weinig belang hechtte aan de dreigbrief: *“Vele mensen wilden namelijk profiteren van de functie die hij had. Daarom dacht hij dan ook dat de bedreiging niet serieus te nemen was. [...] Verzoekers hebben in Irak alles achtergelaten, hetgeen ze niet zouden gedaan hebben indien de bedreiging niet ernstig was.”*

Verzoekers stellen dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij zijn echtgenote pas op de hoogte bracht van de problemen nadat hun huis werd beschoten.

Verzoekers stellen dat het voor hen onmogelijk is om de bescherming in te roepen van de Iraakse autoriteiten, die niet in staat zijn zichzelf te beschermen, noch om hen individuele bescherming te bieden.

2.1.1.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers wijzen erop dat eerste verzoeker een risicoprofiel heeft wegens zijn tewerkstelling, zoals ook blijkt uit verweerders informatie.

2.1.1.3. In een derde middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en van de zorgvuldigheidsplicht.

Aan de hand van een zeer uitgebreide uiteenzetting trachten verzoekers de analyse in de bestreden beslissing van de veiligheidssituatie in Bagdad te weerleggen. Zij besluiten als volgt: *“Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijk klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier rust en bescherming te vinden?”*

2.1.1.4. In een vierde middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers stellen als volgt:

“Verweerster verzaakt, net zoals bij artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, ook om te motiveren op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, terwijl verzoeker, net omwille van zijn als officier, een groot risico loopt, zoals vermeldt in deze artikelen.

Uit boven gaande objectieve informatie (zie tweede middel) blijkt zonder meer dat leden van de politie een risicoprofiel bezitten en blootgesteld worden aan geweld.”

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een bundel met 41 stukken.

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de volgende stukken: de COI Focus “Irak. Politie – desertie: de *Internal Security Forces Penal Code* en de *Rules of Criminal Procedure Code for the Internal Security Forces*: relevante bepalingen en toepassing” van 25 november 2015, de UNHCR

“*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq*” van 31 mei 2012 en het document “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van UNHCR van 14 november 2016.

Met een aangetekend schrijven van 9 maart 2017 brengen verzoekers samen met een aanvullende nota een bundel met 20 stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Per drager brengt verweerder op 20 april 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoekers stellen dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekers blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoekers voeren aan dat eerste verzoeker wordt bedreigd door een sjjiitische militie omdat hij weigerde valse paspoorten af te leveren, alsook dat eerste verzoeker wordt vervolgd door de Iraakse autoriteiten omwille van zijn onwettige afwezigheid van zijn werk. In de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij bewust een eerder verblijf in Jordanië hebben verzwegen, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de terugkeer van verzoekers naar Irak na hun verblijf in Jordanië waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de persoonlijke bedreiging van eerste verzoeker in juni 2016 omwille van zijn weigering met een sjjiitische militie mee te werken, (iii) evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de bewering van eerste verzoeker dat hij onwettig van zijn werk afwezig was/is en hij geen bewijs voorlegt van de beweerde vervolging door de Iraakse autoriteiten omwille van deze beweerde onwettige afwezigheid, (iv) de verklaringen over de beweerde vervolgingsfeiten niet aannemelijk en inconsistent zijn, (v) zij geen aannemelijke, concrete elementen aanvoeren waaruit een vrees voor vervolging omwille van de werkzaamheden van eerste verzoeker bij de Iraakse autoriteiten, zou kunnen blijken, en (vi) de door hen voorgelegde documenten (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen.

Betreffende hun verblijf in Jordanië komen verzoekers niet verder dan de blote bewering dat zij dit verblijf initieel verzwegen uit angst om naar Frankrijk te worden gerepatriëerd. Er dient evenwel op gewezen dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Het feit dat verzoekers aanvankelijk hun verblijf in Jordanië verzwegen, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van het aangevoerde asielaanvraag.

Dit klemt des te meer daar eerste verzoeker niet op de hoogte blijkt te zijn van recente aanslagen die plaatsvonden in de wijk waar hij beweert steeds te hebben gewoond met zijn gezin in Bagdad. Uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt immers dat er in de wijk Al-Qahira op 14 juni 2015 en 15 maart 2014 een aanslag plaatsvond met een bomauto. Verzoekers brengen geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist is. Dat de wijk van verzoekers groot is en zou zijn onderverdeeld in meerdere delen, doet geen afbreuk aan het feit dat van eerste verzoeker, als kolonel binnen de Iraakse politiediensten, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij terdege op de hoogte is van de veiligheidssituatie in zijn eigen wijk. Dat verzoekers in onderhavig verzoekschrift bovendien stellen dat hun wijk is onderverdeeld in drie delen, terwijl eerste verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat het om twee onderdelen gaat, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Waar verzoekers trachten hun terugkeer naar Irak en hun verblijf in de wijk Al-Qahira in Bagdad evenals hun daar ondergane problemen alsnog aan te tonen aan de hand van een hele reeds documenten (verzoekschrift, stuk 40 en rechtsplegingsdossier, stuk 8) dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Bovendien leggen verzoekers enkel kopieën voor, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Dit klemt des te meer daar uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, ook buiten Irak. Gelet op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen *in casu* zijn er wel degelijk indicatoren voorhanden die maken dat, mede gelet op voormelde informatie in het administratief dossier, geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de voorgelegde documenten.

Aangezien verzoekers, gelet op het voorgaande, niet aantonen dat zij werkelijk naar Irak terugkeerden na hun verblijf in Jordanië, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de voorgehouden bedreigingen vanwege een sjiiitische militie of aan het feit dat eerste verzoeker onwettig afwezig zou zijn van zijn werk. Uit de informatie toegevoegd aan verweerders nota met opmerkingen blijkt bovendien dat er in Irak geen gevallen bekend zijn van buitensporige bestraffing van politieagenten die onwettig afwezig zijn van hun werk.

Waar verzoekers herhalen dat eerste verzoeker geen reden zag om de eerste bedreiging (de dreigbrief met twee kogels) serieus te nemen, wordt er in de bestreden beslissingen terecht op gewezen dat het niet aannemelijk is dat eerste verzoeker een dreigbrief met twee kogels niet serieus zou nemen wanneer hij voordien reeds op zijn werk werd bedreigd door een sjiiitische militie met dewelke hij had geweigerd mee te werken, temeer gelet op zijn leidinggevende functie. Voorts komen verzoekers in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het bevestigen van één versie van de terecht in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheid over het moment waarop tweede verzoekster werd ingelicht over de problemen, hetgeen uiteraard op zich deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt.

Verder dient opgemerkt dat uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq*" van 31 mei 2012, toegevoegd aan verweerders nota met opmerkingen, blijkt dat er in Irak geen sprake is van vervolging louter omwille van het behoren tot de Iraakse politiediensten en dat een *in concreto*-beoordeling noodzakelijk is. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Verder wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

"De door jullie voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Jullie nationaliteitsbewijzen, identiteitskaarten, uw woonstkaart, uw rijbewijs en huwelijksakte bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Verder legde u nog volgende documenten voor in verband met uw werk; een werkbadge, een aangifte bij de NMBS en de politie waarin u verklaart het origineel van deze badge te zijn verloren op de trein, zes foto's waarop u in uniform te zien bent, vijf documenten in verband met uw promoties, twee documenten in verband met uw opleiding aan de politieacademie, een volmacht in verband met uw werk, een overplaatsingsdocument in verband met uw werk, een document waarop staat dat u de bevoegdheid heeft om Irakese nationaliteitsbewijzen te en een CD. De video die op de CD staat is een videofragment uit het programma 'Kalam Alnas'. U werd geïnterviewd over hoe u de lange wachtrijen en de wachttijden in jullie kantoor zou aanpakken. Verder tonen deze documenten aan dat u tewerk gesteld was als directeur van de afdeling van het Algemeen

Directoraat van nationaliteiten en paspoorten van Sleich, maar kunnen zij niet bewijzen dat u omwille van uw werk problemen zou hebben gekend in Irak. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de meest recente documenten die u voorlegde in verband met uw werk uit oktober 2014 dateren, nl. voor de eerste visumaanvraag die u in Jordanië deed in, november 2014.

Omtrent drie foto's stelt u dat ze aantonen dat uw huis in Bagdad werd beschoten (CGVS 16/17155 p. 6). Er dient echter opgemerkt te worden dat uit deze foto's bezwaarlijk kan worden afgeleid dat dit uw huis betreft. Bovendien kan aan dergelijke foto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Verder legde u nog een dreigbrief voor die u gekregen zou hebben van de sjiiitische militie Kata'ib Hezbollah Al Ghaliboun en u legde eveneens een klacht voor in verband met de beschieting bij uw thuis. Deze documenten hebben echter onvoldoende bewijskracht voor het aantonen van uw gegronde vrees voor vervolging. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is."

De overige door verzoekers bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-39) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader

refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico

loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER